

halad a
k s igazi
magyar
rmekek-
együttal
asmányt
y hosszú
dva, to-
ogja ere-
elni, mig
társaság,
kszik a
liszesebb

ként 16
hosszabb
et, mesé-
költémé-
bá elme-
ányokat.
jutalom-

ályázatot
e, három
pályázat
az októ-
fizetők is

a:
frt.
frt.
frt.

lyeknek
a posta-
is Lap
IV. Fe-
um-épü-

hivatala.

enaum-épület.
sten.

KELLETTLEN FÜRDŐ. (Lásd a 205. lapon.)

XLV. kötet, 13. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. szeptember 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

MIKOR ÉN KIS NAGYBÁCSI VOLTAM.

— Elbeszélés. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

OKÁIG már nem birtuk. A nap delelőre járt s amint egy patakhoz értünk, leheverésztünk egy nagy fűzfa alá és pihentünk, aztán ebédeltünk. Biz' az nagyon kurta ebéd volt: kenyér és szalonna s hegyibe viz a patak-ból. Poharunk nem levén, neki feküdtünk a pataknak és úgy ittunk, mint ahogy az állatok szoktak.

— Jaj, milyen piszkos az arcom! szólt Mimike, hogy meglátta az arcát a vízben. Mosdjunk meg!

Megtettük. Ha ilyen tisztán, bemázolatlan képpel lát az a durva kocsis, talán mégsem szólt volna velünk olyan gorombán.

A rövideb ebéd után hosszú alvás következett, mert úgy okoskodtunk, hogy jól kipihenve gyorsabban jutunk előre, mikor már nem lesz olyan nagyon meleg.

Ez csakugyan be is vált, mikor újra megindultunk. De nem igen sokáig volt igaz. Mert Mimikének már elfogyott az ereje, alig-alig birt lépni. Mind-untalan megállt s bár nem sirt, nem panaszkodott, láttam, hogy most már csakugyan nem győzi tovább. Megálltunk s tanakodtunk, mitevők legyünk?

— Itt nem maradhatunk, szólt Juliska. El kell jutnunk legalább valami faluba vagy tanyára. Felváltva a hátunkon visszük majd a kisasszonykát.

Mimike eleintén ellenkezett, hogy nem fogjuk birni. De végre is bele köllött egyeznie. Először Juliska vette a hátára és vitte

nagy darabon; aztán én; s így lassacskán mégis csak előbbre jutottunk.

Amint egy jókora dombon kapaszkodtunk fölfelé s Juliska épp letette Mimikét, én meg a hátamra készültem őt venni, ismét utólért egy szekér s a lovakat hajtó öreg gazda odaszólt hozzánk:

— Mit czipelitek a hátatokon azt a nagy leányt? Hiszen nem birjátok? Mért nem jár a maga lábán?

— Mert nem bír, feleltem kurtán. Messzirül jövünk, megdagadtak a lábai. Itt pedig nem hagyhatjuk.

— No, ez szép töletek. De ha már ilyen bajban vagytok, akkor hát üljetek föl ide a kocsira. Úgy látom, egy irányba igyekszünk, hát elviszlek egy darabon.

Alig mertem hinni a fülemnek.

Persze nem is kínáltattuk magunkat kétszer, hanem köszönettel fogadtuk az öreg gazda jóságát és gyorsan fölkapaszkodtunk a szekérre. Biz' abban nem volt párnás ülés, csak szalma, de amint ezen elnyujtóztunk s a kocsi tovább szaladt, azt hiszem, nem cseréltük volna el hamarjában a király hintájával sem.

Jó ideig szótlánul, kimerülten feküdtünk a puha szalmában. Mert ha én meg Juliska nem dőlünk is még ki végkép, de bizony nekünk is nagyon elég volt a sétából. Az öreg gazda néha-néha hátra tekintett és vettem észre, hogy kivált Mimikét nagyon figyelmesen nézegeti. Egyszer-másszor meg is csóválta a fejét és végre megszólalt:

— Hát voltaképp kik is vagytok ti, gyerekek? Honnan jöttök és hova akartok eljutni így magatokban?

— Oh, csak haza, csak mamácskához akarok jutni! kiáltá Mimike.

— Szép, szép, de hol van az a »haza« és ki az a mamácska? kérde az öreg.

Mimike szólni akart, de a milyen fáradt, bágyadt volt, attól féltem, hogy nagyon össze találja zavarni a dolgot s a jó öreg gazda majd szintén gyanakodni fog, mint az a goromba fiatal kocsis. A kellemetlen tapasztalás megtanított rá, hogy aki bajba jutott, annak okosnak köll lennie, ha ki akar gázolni. Közbe szoltam tehát gyorsan:

— Nagyon furcsa história ez a mienk. Mert hát először is mi nem vagyunk ám olyan szegény csavargó gyerekek, a melyeknek a ruhánk után látszunk.

Ekkor meg Juliska szolt közbe:

— Azaz hogy én csak olyan szegény árva vagyok, a melyeknek a ruhám mutat, de az urfi és a kisasszonyka bizony nem a maguk jószántából vannak így öltözve.

— Urfi? Meg kisasszonyka? kérde az öreg. No, az nem látszik meg egyikén sem, ámbátor hogy annak a kicsikének a fehér arcját már rég nézegetem, mert hogy sehogyszem illik a ruhájához. De ha nem azok vagytok amiknek látszotok, hát micsoda maskara-játék ez?

— Jaj, dehogy játék! mondám én. Köszönöm az ilyen jétékot! Persze, tegnap délután csupa játékból fogtunk bele. Nem is álmodtuk volna, mi lesz belőle.

— No, hát csak ki vele, mi volt az?

Erre szép sorjában elmondtam, kik vagyunk, kik a szüleink, aztán az egész kellemetlen kalandot attól fogva, hogy tegnap arra a bolondos sertés-vadászatra indultunk. Az öreg figyelmesen hallgatta, néha nevetett is egy kicsit, de aztán tüzesen pattant föl:

— Ejnye azok a semmirevaló emberek! Hát el merték rabolni a csacsit és még

a ruhájokat is lehúzták? No nem viszik el szárazon. Majd kikutatja őket a csendőrség, börtönbe kerülnek!

— De a Juliska nénikéjét nem fogják bántani, ugy-é nem? szolt Mimike. Ó nem oka... ő jó volt hozzánk...

— No, azt majd elintézik a törvénylátó urak. De már fura história, az bizonyos, hogy ők elviszik a csacsit, a szép ruhákat s helyette adnak cserébe egy árva gyermeket. Ismerem én, ifiuracskám, a kedves szüleit s a milyen jó emberek, bizony még pártjukba fogták ezt az isten-adta kis leányt. De most már, ha így van a dolog, hajtunk egy kicsit bátrabban, mert otthon, képelem, nagy lehet az aggodás és ijedelem.

— Messze vagyunk még? kérdeztem türelmetlenül.

— Biz' az még jó hajtás! Gyalog el sem értek volna oda ma estére. Nekem a városban van dolgom ott a szomszédban, hát épp utba esik, elviszem a házukig. Most már ne féljenek semmit, vacsorára otthon lesznek.

Ezzel aztán úgy elmult minden aggodalmunk, hogy nem is kérdezősködtünk többet, hanem a szalmában elnyújtózva szépen elaludtunk. Jócskán szundikálhattunk, mert mire fölébredtünk, már esteledni kezdett. De a szürkületben is ráismertem a tájra s örömmel kiáltottam fel:

— Mimike, nézd! Mindjárt otthon vagyunk... már látszik a házunk...

És néhány perccel később otthon voltunk.

A kocsi a Dini sógor udvarára fordult be, mert ez esett közelebb. Az öreg Ágnes dada épp a ház ajtajában állt a Mimike kis öcsikejével, s meglátva a parasztszekeret, majd nem haragosan oda szolt az öreg gazdának:

— Hát ked mit keres itt ezzel a szekérel? Ez nem koresma!

De már ekkor mi szaporán ugráltunk lefelé a szekérről s Mimike ujjongva kiáltá:

— Mi vagyunk, dada... megjöttünk!..

A jó öreg dada egy pillanatig meredten bámult ránk, aztán akkorát visitott, hogy majd eldőlt bele a ház.

— Jesszus Máriám! Uram Teremtőm! A Mimike kisaszony!... az ifiúr! Nagyságosasszony! Itt vannak! Megkerültek! Jaj Istenem!

S mialatt így óbégatott, nem mi felénk jött, hanem befutott a házba, honnan csakhamar elő siettek az én mamám és Janka néni-

kém. Volt persze öröm és kérdezősködés, mire én egyelőre csak röviden mondtam el kalandunkat.

— Meggondolatlan gyermekek! szólt anyám fájdalmas komolysággal. Kivált te, fiam, már okosabb lehetnél. Mimike maga

nem juthatna annyiszor bajba, ha veled nem volna; pedig úgy volna a rendje, hogy te óvd meg őt, mert te sokkal nagyobb vagy.

A dorgálás azonban nem volt nagyon kemény, sokkal nagyobb volt az öröm. Persze mindjárt szembe ötlött siralmasöltözékünk is, el köllött mondanom ennek is a történetét, meg a csacsi sorsát is, s végre rákerült a sor Juliskára, aki félenken meghuzódva állt hátul.

— Kifosztottak benneteket és viszonzásul egy árva gyerekkel ajándé-

koztak meg? szólt Janka nénikém, küssé elmosolyodva a furcsaságon. No, majd apácska elintézi a többit.

ODA GYÜLTÜNK ÉS NÉZEGETTÜK. (Lásd a 199. lapon.)

Az én apám is, Dini sógor is a városban voltak, hol a csendőrséggel tanácskoztak, hogy minket kerestessenek. Mamám azonnal lovas legényt szalajtott utánok, hogy már megkerültünk. Minket aztán az öreg Ágnes dada vett gondjaiba, megfürösztött, felöltöztetett, közben pedig zsémbelt velünk, persze csupa szeretetből; de legkivált énelem.

— Bizony szép dolog, mondhatom... az ember azt hinné, hogy ilyen nagy fiura már rá lehet bízni Mimikét... hiszen voltakép a nagybácsija... kötelessége volna, hogy elég esze legyen hozzá.

— De ha nincs! feleltem jókedvűen.

Ezen aztán az öreg is nevetett. Egyéb baj nem is következett, csak hogy Mimike néhány napig ugyancsak bágyadt volt. No,

OLGA KIRÁLYNŐ. (Lásd a 199. lapon.)

meg aztán másnap apácskám is, Dini sógor is igen keményen beszéltek velem, hogy már nagyon sok kisebb-nagyobb bajt okoztam, ideje volna jobban meggondolni, mit csinálok. Kivált Dini sógor nagyon rám riasztott mikor így szólt:

— Kedves kis sógorkám, ha Mimike veled ilyen bajokba és veszedelmekbe jut,

akkor végre is meg kell fontolnom, helyes-e, hogy annyit együtt legyetek. Mert ilyen meggondolatlan játszó társsal, amilyen te vagy, az én kis lányom egyszer még igazán komoly veszedelembe jut. Alkalmasint jobb lesz, ha idején elválasztunk titeket egymástól.

Rösteltem is, meg is ijedtem. Mert Mimikével már olyan igazi jó pajtások voltunk

hogy édes testvérek sem lehettek jobbak. Egymás nélkül fél óráig is alig tudtunk meglenni. Szép dolog volna, ha eltiltánának egymástól s az én nagybácsiságom azzal végződne, hogy olyan hirbe jutok, mintha valami vásott fiu volnék. Fogadkoztam is erősen, hogy ez volt az utolsó ilyen kaland, most már nagyon gondos és óvatos leszek, hiszen én magam is nagyon féltem Mimikét minden bajtól.

Egyelőre tehát nem történt semmi és kalandunknak csak az a következménye lett, hogy nem nyargalászhattunk többé a csacsin, — oda volt a csacsi és másikat nem kaptunk helyette. Ezt keservesen fájlaltuk is, sokszor emlegetve kedves szelid csacsinkat. Helyette csakhamar más kis kedvencünk akadt, melyet olyan ártatlannak hittünk, hogy arról már csakugyan nem is álmodtunk, hogy egyszer valamikor még ez is bajba keverhet. Kivált mikor most már olyan csöndesek, óvatosak lettünk!

Mert amióta szerencsésen haza kerültünk, csakugyan nagyon vigyáztam ám, hogy panasz ne legyen rám és Dini sógor ne mondhassa, hogy Mimikét nem bizhatja reám. Hetek, hónapok jártak el, a tél is elmúlt minden baj nélkül. A régi csacsit Dini sógor hiába kerestette. Azok az emberek nyomtalanul eltűntek vele s mert csacsink nem volt, nem is igen jártunk többé messze a háztól; inkább csak az udvaron és a nagy kertben játszogattunk, mikor elkészültünk a leczkénkel.

Egy napon Mimike ismét azt panaszolta, hogy a kedves cziczája eltűnt. Biztattam, hogy ne félse, mert már sokszor megtette, de mindig előkerült. És csakugyan, amint később egyszer a kert egy csöndesebb részé-

ben járkáltunk, meghallottuk a czicza hangját. Hivogattuk, de nem jött elő a sűrűből, ahol lappangott.

— Ostoba cziczája! pattogott Mimike. Pedig bizonyosan éhes is. Már mióta nem kapott tejecskét.

— Hozzunk neki ide tejet. Majd előjön akkor.

Meg is tettük. Hoztunk jókora tányérnyi tejet és letettük a földre. Akkor aztán következett a meglepetés.

Az nem lepett meg, hogy a czicza csakugyan előjött. Csakhogy nem maga jött: hét kis piczike cziczuska kísérte. Nagy volt az örömünk s Mimike mindjárt oda akart szaladni hogy fölvegye a kicsikéket.

— Ne bánts, ne riaszsznk el!

Hagytuk, hogy iszogassák a tejecskét. De alig fogtak hozzá, megint mozgott valami a bokor alatt, s ekkor lett csak nagy a csodálkozásunk és az örömünk. Egy sündisznócska bukkant elő két iczi-piczi kis fiacskájával. És minden habozás nélkül egyenesen oda sétáltak a tejes tányérhoz. A czicza-mama és a sün-mama is csak keveset nyalogattak föl a tejből, aztán engedték, hogy a kicsinyek lakmározzanak, amit ezek teljes békeségben cselekedtek.

Nagy gyönyörűséggel néztük a kedves kis állatokat s mozdulni sem mertünk, nehogy elriadjanak. Mikor a tejecske elfogyott, gyorsan vissza osontak a bokor alá, mi pedig siettünk be a házba, hogy szüleinknek jelentsük, mit láttunk és megkérdezzük, mit tegyünk?

— Egyelőre hagyjátok békében a két kis családost, szólta Dini sógor. A sün hasznos, szelid jószág. Nem bánom, ha ott él a kertben. A czicza és a sün, ugy látszik, ott közel egymáshoz ütöttek tanyát és meg-

barátkoztak. Vigyetek nekik minden nap tejet és ne riogassátok, akkor a kis sünmalaczkák is hozzátok szoknak.

Ezt persze szívesen tettük. Naponként egyik legkedvesebb mulatságunk volt az apró cziczák és sünöcskék etetése. Oda gyültünk mindnyájan és nézegettük. (Lásd a képet a 96. lapon.) Az apró sünök csakugyan vigan futkostak körülöttünk és lassanként már attól sem riadtak meg, ha közeleedtünk hozzájuk. Nekem azonban egy napon aggodalmam támadt.

— Kár, hogy már nem sokáig tart ez a mulatságunk, mondám. Nézd, Mimike, mekkorák már a fiatal sünöcskék. Mire egészen felnőnek, el is vándorolnak másfelé.

(Folytatása következik.)

OLGA KIRÁLYNŐ.

(Képpel a 197. lapon.)

BÚBOS fejem tetejébe
Piros tollat tűzök én;
A kalapom köré sárga
Napraforgót fűzök én.

A vállamba kékvirágos
Vörös abroszt akasztok;
Ruhácskámra arany-füstből
Csillagokat ragasztok.

Koronásan, palástosan
Mint királynő ragyogok —
Csirkászia s Ludomérja
Királynője én vagyok.

Fejedelmi palástomat
Két apródom emeli:
Országomnak ők egyúttal
Legfőbb ministerei.

Gyurka herceg, Pali örgróf,
Hatalmas ország-nagyok.
Kezökben a hadverő kard
Mint a csillag úgy ragyog.

Baromfi-ól kiséperve —
Az lesz az én palotám;
Csirke, lud alattvalóim
Várnak tisztelegve rám.

Kakas báró a kerítés
Legtetején állva fönt:
Hódolati szónoklatban
Kukorékolva köszönt.

És Gunárfy Ludomér gróf
Kakas után lép elő:
»I-ö Olga jó királynénk,
Soká, soká éljen ő!«

S mind a többi nagy sipogva,
Nagy hápogva, nagy gágogva,
Csak azt zúgja: »Soká éljen
Jó királynőnk, I-ö Olga!«

A GALAMB-KIRÁLY.

— Mese hat képpel. —

HOL volt, hol nem volt, az Ope-
rencziás-tengeren is tul, volt egy-
szer valamikor egy hatalmas
fiatal király. Mondom, hatalmas
király, mert a birodalma olyan óriási volt,
hogy még a vén nap is bele fáradt, míg
az egészet bevilágította. Nagy kádakban
hevert a tömérdek kincs a király palotá-
jában, katonája meg annyi volt, hogy
csupa tiszta szerencse, hogy eszébe nem
jutott az egész világot meghódítani. De
hát mivel akkora országa volt, hogy el
sem tudott jutni a végére, beírte vele.

Még csak nem rég lépett trónra a fia-
tal király. Persze nagyon tetszett neki, hogy
olyan nagy a hatalma. Nem is lett volna
tanácsos ellenmondani valamely kívánságá-
nak. Mert csak úgy félszemmél oda hunyo-
ritott a fő-hóhérmesternek és bumpsz! — a
következő pillanatban már a földre gurult
a vakmerő ellenmondónak a feje. A hányan
voltak miniszterek, ország-nagyok, udvari
főemberek: az mind úgy érezte, mintha
nem igen biztosan állna a feje ott a vállá
között. Biz' az nem volt éppen nagyon mu-

latságos, de aki savanyu képet mert volna vágni hozzá, no, az sem evett volna több töltött káposztát.

Igy levén és nem máskép, persze hogy nem lehetett a fiatal királynak olyan kívánsága, amely rögtön ne teljesült volna. Végre azonban mégis nagyon megakadt egy dolgával, és maga is tartani kezdett tőle, hogy minden kincse, hatalma hiábavaló, nem tejesítheti egy nagy kívánságát.

Ez a kívánsága pedig abból állt, hogy olyan nagyszerű palotát építtessen, amelyen még soha semmiféle királynak sem volt. Maradt ugyan reá vagy száz palota, szebbnél szebb, de egyikkel sem érte be. Olyat akart, mely valamennyinél szebb legyen.

— De nem csak szebb legyen a palota, hanem a legszebb helyen is álljon egész országomban.

Azt nem is kellett sokáig keresni. Nem messze a fővárostól gyönyörű tájon emelkedett egy nagy hegy, sűrűn benőve sudár palma-fákkal. Ezt választotta ki a palota helyének.

— Hivasd elő a fő-erdőmesteremet és a fő-építő mesteremet, szólj egy napon a fő-főminiszterhez.

Néhány percz mulva már ott állt a fő-erdőmester és a fő-építőmester, alázatosan várva a parancsot.

— Azt a palma-erdőt ott a nagy hegyen három nap alatt kiirtsátok! parancsolá a király a fő-erdőmesternek. Es másik három nap alatt össze kell hordani a hegy

tetejére minden követ, téglát és ami csak egy nagy palota építéséhez szükséges. A hetedik napon majd oda megyek és megmondom, hogy és miképen építsétek a palotát. Most elmehettek.

A fő-erdőmester is, a fő-építőmester is olyan boldog képet vágott, mint akit valami nagy szerencse ért. Volt eszök, szerették ők a maguk fejt. De mikor aztán kimentek a király terméből, annál búsabban néztek össze.

— Három nap alatt kivágni olyan óriási erdőt! sóhajtott a fő-erdőmester. Hiszen az lehetetlen!

— Az még csak megjárja, nyögé a fő-építőmester. De hogyan lehessen három nap alatt oda teremteni azt a tömérdek márványkövet és ezerféle egyéb anyagot, ami egy nagy palotához szükséges? Amit a király kíván, az lehetetlen.

A fő-főminiszter, aki velök együtt jött ki a királytól, nem szólt semmit, csak oda mutatott a pitvarra. Ott sétált pipázgatva a fő-főhőhermes-

ter, láthatólag nagyon unatkozva, mert ma még semmi dolga sem akadt. A fő-erdőmester is, a fő-építőmester is megtapogatta a fejét. Még ott volt a maga helyén mindegyiké.

— Persze, pesze, amit ő felsége kíván, annak meg kell történie, mondák és sietve távoztak.

Három nap mulva a fő-erdőmester újra megjelent. A saját édes apja sem ismert volna rá. Ugy lesoványodott, hogy minden

... EGÉSZ SOR FA FÖLEGYENESEDETT.

(Lásd a 201. lapon.)

csontja zörgött, az arcza pedig már nem is halavány, hanem fakó-zöld volt, amint a király elé lépett.

— No, ki van-e irtva az erdő amint parancsoltam? kérde a király.

— Felsőes uram, felelt a fő-erdőmester reszketve, az a hegy meg van babonázva. Hiába vágjuk le a fát. Amint levágtuk, vissza pattan a tövére és a következő pillanatban megint csak úgy áll ott, mint azelőtt.

— Mily vakmerő hazug beszéd! kiáltá a király böszén. Lusták voltak és így akartok kibujni a büntetés alól. Jöjjön a fő-hőhermester!

— Kész vagyok a halálra, szólt a szerencsétlen fő-erdőmester. De ha felségednek ki méltóztatnék sétálni oda az erdőre, meggyőződnek, hogy csupa tiszta igazságot beszélek.

— Na, azt megtehetem, mert épp na-

gyon jó kedvemben találtál. Katonák, hozzatok utánam ezt a bűnöst és jöjjön a fő-hőhermester is. Oda künn is végezhetünk vele, ha bűnösnek bizonyul.

Kilovagoltak s a király nagy kegyesen a saját lábain ment föl a hegyre. Épp ekkor egész sor fa illeszkedett vissza a tövére, a honnan levágták; aztán meg szépen fölegyenesedett. (Lásd a képet a 200. lapon.)

A hatalmas király nagyot bámult és meg nagyobb kiáltott haragjában:

— Akár hogyan, akár miképen: de ennek az erdőnek innen pusztulnia kell! Akarom, parancsolom!

A szerencsétlen fő-erdőmester is, a favágók is térdre borultak.

— Kegyelem, felséges király! Mi egyebet nem tehetünk, mint amit tettünk.

A király oda fordult fő-főminiszteréhez, aki bámészan tekintgetett szét.

— No, ne báméskodjál, hanem most adj tanácsot. Minek vagy fő-főminiszterem, ha nem tudsz tanácsot adni? Az a kötelességed!

— Nagyon kedves kötelességem, felséges uram, szól a fő-főminiszter alázatos mosolygással. Ez némi-nemüképen furcsa história ugyan, de azt hiszem, ezen a hegyen valami gonosz szellem lakik, akit ki köll engesztelni. Aldozat köll neki. Tehát ütösd le a fő-erdőmester-

nek és egy tuczat munkásnak a fejét.

— Azt megtehetjük, szólt a király. Ha nem használ, nem árt.

Volt nagy sirás és jajgatás. De csak addig, míg a fő-hőhermester az első egykét favágónak leütötte a fejét. Mert ekkor történt még csak furcsa dolog. Ekkor ámult el még csak igazán a hatalmas király, és bizony-bizony úgy titkon kissé borzongani is kezdett, ami még soha sem esett meg rajta.

... KÉNYELMESEN HELYRE IGAZITOTTA.

(Lásd a 202. lapon.)

A jeles fő-hóhérmester ugyanis remekül végezte a dolgát, pompás pallosával a leggyönyörűsebben lemetszette a favágók fejét. De mi haszna? A fej, amint leesett a földre, onnan vissza pattant egyenest a favágó nyakára, ahol előbb volt. A favágó pedig egészen nyugodtan és kényelmesen helyre igazította. (Lásd a képet 201. lapon.)

— Így ni!
Igy állt eddig is. Egészen rendben van.

Mikor a többiek ezt látták, csöppet sem félték többé. Inkább még ők sürgették a fő-hóhérmestert, hogy siessen, mert az nagyon érdekes és mulatságos, ha az ember maga igazíthatja oda a fejét, úgy, a hogy neki tesszik.

De a hatalmas királynak persze nem tetszett ez a dolog s oda szólt a fő-hóhérmesternek:

— Hagyd abba! Ezek a gézengúzok még mulatságnak nézik a lefejezést.

Aztán oda fordult, ahol a főfő minisztere állt, aki ezt a sikertelen tanácsot adta. De az öregnek volt ám esze, hogy nem várta meg. Mikor látta a dolgok csodálatos folyását, hirtelen elosont, mert hátha az jut eszébe a boszusi királynak, hogy a főfő minisztere fejével is próbát tegyen

és aztán, ki tudja? — hátha az ő feje nem találna vissza sétálni a vállalai közé. Már ez öreg hiba volna. A főfőminiszter tehát úgy elbujt, hogy három napig rá sem találtak. Az alatt pedig sokat változott a dolog.

Mikor a nagy hatalmu és most mégis tehetetlen király egészen megzavarodva állt ott a hegyen, a főfő-erdőmester alázat-

osan mondá:

— Felséges királyom, ime láthatod, hogy itt csakugyan valami titkos bűverő dolgozik ellenünk. Hiába minden erőlködés, a palotát más helyre köll építeni.

— Nem!... Azért sem! Az én akaratomnak teljesülnie kell, még ha népem fele elpusztul is bele.

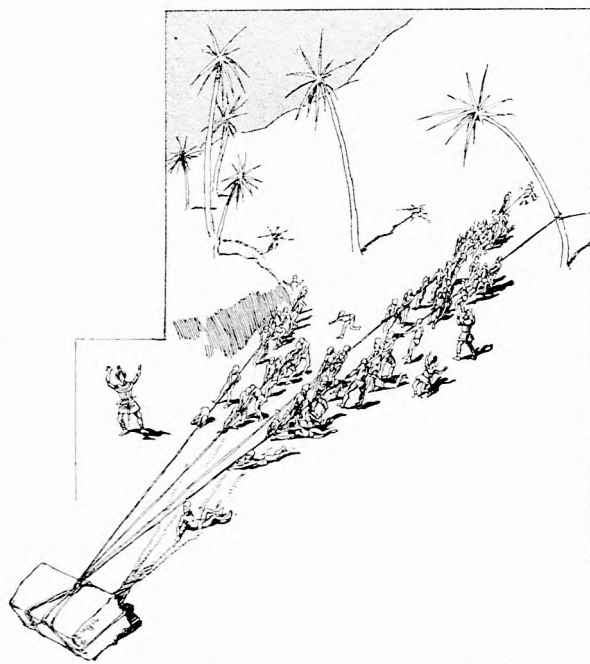
Erre az egyik favágó, aki már le volt nyakazva, de azért nagyon jól érezte magát, vakmerően így szólt:

— Láthatod, ó hatalmas

király, hogy elpusztulni nem fog senki. Az a titkos bűverő megvéd minket. Hiába erőszakoskodol, nem boldogulsz vele!

A király kénytelen volt belátni, hogy az csakugyan igaz. Mászt gondolt tehát, és így szólt:

— Jól van, hát fogjunk másképp hozzá! Aki a módját kifürkészi, hogyan lehetne ezt az erdőt kiirtani és a palotát ide

... SZÁZ ÉS EZER EMBER VONSZOLTA.

(Lásd a 204. lapon.)

feje nem
z. Már
er tehát
rá sem
ozott a

t mégis
varodva
r aláza-
mondá:
Felséges
m, ime
d, hogy
akugyan
titkos
dolgo-
ellenünk.
minden
lés, a
t más
köll épi-

Nem!...
sem! Az
karatom-
ljesülnie
még ha
fele el-
l is bele.
az egyik
aki már
lt nya-
de azért
on jól
magát,
rően így

Látha-
nataimas
enki. Az
ába erő-

hogy az
it, és így

o hozzá!
lehetne
tát ide

építeni, azt kinevezem főfő-miniszteremmé és három kád aranyat is adok neki.

No, volt is aztán fejtörés az egész országban. Ezrével kapta a király a leveleket, de egyik csak olyan hiábavalónak bizonyult, mint a másik. Végre azonban egy öreg favágó jelentkezett a királynál és így szólt:

— Felséges királyom, azt hiszem, hogy én rátaláltam a titok nyitjára. Bejártam a bűvös erdőt s a csucsán nagy csapat galambot találtam. De nem afféle közön-

séges galambok azok. Van közöttök egy vezér s annak parancsára tesznek mindent. És mindig mindent egyszerre tesznek valamennyien, egyszerre szállnak föl, egyszerre szállnak le, egyszerre turbékolnak. Ezeknek valami közük van ahhoz a bűvös erdőhöz.

— Meg lehet. Tehát le kell lőni valamennyit.

A fő-vadászmester azonnal elindult egész nagy sereg vadászszal, csupa jó lövővel.

De biz' azok hiába puskáztak. Egyetlen egy galambot sem tudtak eltalálni. A király, aki pompásan tudott lőni, utoljára maga is megpróbálkozott. Hiába! A galambokon nem fogott se nyíl, se golyó. Ott üldögéltek vigan a fákon.

Most már alig tudta a király, mihez fogjon szörnyű haragjában. Oda fordult főfő-miniszteréhez és így szólt:

— Hallod-e! Ha más senki sem tud is jó tanácsot, de neked hivatalos kötelességed, hogy tudj valamit. Ha módját nem

ejted, hogy a palotám oda épüljön, leütem a fejedet. És ha visszánő a helyére, mindannyiszor újra leütem.

Már ezt nem lehetett tréfára venni. Amilyen akaratos a király, megteszi, hogy mindig újra levágatja a főfő-miniszter fejét; még annyi időt sem hagy neki, hogy becsületesen a helyére igazítsa. A főfő-miniszter tehát nagy szorultságában csakugyan kigondolt valamit s másnap így szólt a királyhoz:

— Azt hiszem, kitaláltam a módját.

A galambok példájára köll cselekednünk. Megolvastatjuk, hány fa van az erdőben, mindegyik mellé egy-egy favágót és kellő számú napszámot állítunk. Aztán valamennyi fát egyszerre köll levágni, még pedig úgy, hogy a levágott fa ne is dőljön a földre, hanem a napszámok azonnal kapják föl és vigyék messzire le a völgybe nagy máglyába s ott égessék el. Így nem nőhetnek újra visz-

... GALAMB REPÜLT BE. (Lásd a 204. lapon.)

sza a tövükhöz.

— No, öreg, az már csakugyan okos tervnek látszik. Hát aztán?

— Aztán... de nem is aztán, hanem mindjárt... ugyan-akkor annyi ember, ahány szükséges, hordja fel a követ, téglát és egyéb építő anyagot, hogy a helyet elfoglaljuk. Ha elfoglaltuk, akkor a mienk marad.

A király meg volt elégedve s megveregette a főfő-miniszter vállát.

— Jó az öreg a háznál. Intézkedjél, hogy minden úgy legyen. Megkapod a

három kád aranyat. Főfő-miniszter már ugyis vagy.

Biz' azt a három kád aranyat nem kapta meg.

Hozzá fogtak a nagy munkához. Eleinte oly pompásan ment, hogy a királynak egész gyönyörűsége telt benne. A fák parancs-szóra mind ugyan-egy pillanatban dőltek le, ugyan-akkor ezernyi ezer ember vállra kapta a fákat, levitte a völgybe és elégette. Esugyan-akkor száz meg száz és ezer meg ezer ember vonszolta a nagy márvány-köveket föl a hegyre. (Lásd a képet a 202. lapon.) A főfő-miniszter, de legkivált a király nagyon meg volt elégedve, hogy ime, még is győztek.

Örömük azonban rövid ideig tartott, éppencsak a következő éjfélig. Ekkor rettenetes dörgés-süvítés hallatszott; mindenki oda szaladt a hegyhez, még a király is. És látták, hogy az óriási kövek, gerendák és min-

den, amit az építéshez össze hordtak, nagy robajjal gurul le a hegyről. És amint a hold kibukkant a felhők mögül, látták, hogy a hegyen éppen olyan sűrű erdő áll, mint azelőtt.

A király most már nem dühöngött, nem toporzékolt. Érezte, hogy hiába kérkedik hatalmával, csuffá lett vele. Jobb lett volna, ha bele sem fog, mert most egész birodalmában nevetni fognak rajta, hogy olyan nagyon akart- erőszakolt valamit, amit végre sem birt megcsinálni.

Nyugtalanul hánykolódott az ágyán, töprengett, bánkódott, aztán aludt is, nem is. Egyszerre csak hófehér galamb repült be a nyitott ablakon (Lásd a képet a 203. lapon.) s a király fölött lebegve, megszólalt:

— Nos, hatalmas király. Meg vagy-e még győződve, hogy minden kívánságodnak teljesülnie köll?

A király nagyot sohajtott és megtört hangon felelé:

— Legyőztek... legyőztek... de hogyan hihettem volna ezt? ... ti gyarló kis galambok, engem a leghatalmasabb királyt! De hát persze, titeket titkosbűvös erő segít.

— Igaz. De azt mindjárt kezdetben láttad, ám elbizakodottságodban azt hitted, hogy erőszakkal mindenén győzhetsz.

— Mit tehettem volna egyebet?

— Megpróbálhattad volna azt, ami hatalmasabb a legnagyobb erőszak hatalmánál.

— Ugyan mi volna az?

— A békés, barátságos jószág. Nekünk galamboknak azt a szép erdőt a mi védő tündérünk ajándékozta és hatalmat adott, rá hogy minden ellenséget távol tartsunk. A nyájas jó barátot szívesen látjuk, csak ne akarjon elüzni. Te azonban nem is gondoltál rá, hogy szelid, barátságos módon szüntesd meg a varázslatot.

— Igaz, csak kegyetlenségre gondoltam mindig, gonoszul használtam hatalmamot!

... NAGY SEREG GALAMB RÖPPENT ELŐ.

(Lásd a 205. lapon.)

— E vallomással már enyhítetted hibádat. Nos, akarsz-e jobb utra lépni? Akarod-e, hogy palotád ott álljon az ország legszebb pontján?

— Oh, hogy ne! De mit köll tennem, hogy ezt elérjem?

— Meg köll fogadnod, hogy csak jóra használd nagy hatalmatod s mindig először jószággal, szelidséggel próbálsz célhoz jutni.

— Fogadom, királyi szavamra fogadom!

— Jól van. Tudom, hogy a király megtartja szavát. Tehát reggel parancsold meg, hogy újra fogjanak munkához. De nem úgy, mint eddig. Parancsold meg, hogy az ősi szép erdőt kímeljék; ősi lakóit, a szelid galambokat, fészükéből ki ne zavarják s a palotát azon a szép tisztáson emeljék, mely az erdő szélén terül el. S az építő-mesternek, a szorgalmas munkásoknak ne halált ígérj, hanem méltó jutalmat és kitüntést.

A király úgy tett mindent. S ime, a munkások a mázsás köveket oly könnyedén vitték föl, mint holmi kis kavicsot; az építésnél pedig a kövek szinte maguktól illeszkedtek helyökre. Nagy öröme telt benne a királynak mikor látta, hogy a palota mily mesés gyorsasággal emelkedik. Vigán szórta a jutalmakat, mindenütt öröm és jókedv volt, csak épp a fő-hóhémester

duzzogott, mert őt a király végleg penzióba küldte.

Alig telt bele valami kis idő, már készen állt a pompás palota. Mikor a király először vonult be, nagy sereg galamb röppent elő az erdőből (Lásd a képet a 204. lapon.) és hangos bugással, turbékolással ereszkedett le a palota párkányzatára.

A király pedig így szólt:

— A béke és szeretet madarai üdvözölnek új palotámban. Béke és szeretet lakozzék tehát benne. Nekem pedig ne az legyen hírem, hogy a leg hatalmasabb király vagyok, hanem az, hogy a legjobb, akit legjobban szeretnek.

S a fiatal király híu maradt jó szándokához. És a hány-szor kilépett a palotából, mind annyiszor elő röppent az erdőből néhány galamb és a feje fölött lebegve kísérte, valamerre járt. Nem is hívták másképp, csak »a galamb király«-nak és nagy hatalmával boldoggá téve népét, boldogan uralkodott sokáig és még ma is élne, ha már rég meg nem halt volna.

... A FEJE FÖLÖTT LEBEGVE.

KELLETLEN FÜRDŐ.

(Képpel a czímlapon.)

ÁSITÓZVA, unatkozva nézett Rontó Pali az ő kedves pajtására, Vad Laczira.

— Unalmas napok járnak mostanában, nem akad az embernek semmi jóra való multsága.

— Az már igaz, bizonyítá Laczi. Hozzá még ozsonnát sem kapok ma, mert véletlenül el találtam sütni az apám puskáját...

— Szakasztott úgy vagyok én is... nem kapok uzsonnát, mert leborotvtáltam a hugocskám bábujának a haját.

— Baj, nagy baj... mert biz' én éhes vagyok.

— Hát még én!

— Egyébiránt... nem éppen olyan nehéz egy kis ozsonnához jutni. A Márton német gazda kertjében van egy nagy körtefa... mit gondolsz Palkó?

Rontó Pali alighanem éppen azt gondolta, amit Vad Laczi. Mert csak annyit mondott:

— Menjünk!

És mentek. Utközben Laczi még annyit mondott:

— Az a vén Márton gazda nagyon fősvény a körteire és tudod, hogy minket nem igen szeret... ügyesen köll belopóznunk.

— No, rajtunk nem egyhamar tesz tul valaki.

Be is lopóztak a gyümölcsösbe olyan óvatosan mint a róka, mikor tyukot jár lopni. Csakhamar fönn is voltak a nagy körte-fán s Laczi az egyik, Pali a másik ágon helyezkedvén el, bele fogtak a körteköstolásba.

— Csakugyan pompás! szólt Pali, Nem is bánom, hogy otthon nem adtak ozsonnát.

— Magam is azt tartom.

Éppen másodszor akart bele harapni, mikor kutya-ugatás hallatszott.

— Jaj te, Pali!... Nézd csak... mintha jönne valaki.

— Az... az Márton gazda! Fussunk!

Eldobták a körtét, leugrottak a fáról, hogy majd a nyakukat szegték, aztán futottak. De egyszerre csak megálltak s Pali ijedten kiáltott fel:

— Körül fogtak! Ott a német gazda... ott a legény fia... amott a felesége a kutyával... No, lesz most ütle!

De Laczi nem ijedt meg.

— Erre balra! Alacsony a kerítés, átugorhatjuk!

Hopp! Átugrották. Nem is szegték a nyakukat. Olyan puhára estek, hogy egészen elmerültek... a békapocsolyába. Nagy sietségökben és ijedelmökben elfelejtették, hogy ezen az oldalon van az iszapos tócsa s nem vették észre hogy a ravasz Márton gazda — nem hiába volt hajdan vasas német káplár! — ide kergeti őket.

A pocsolya nem volt mély, talpra állhattak... de milyen állapotban! Csorgott még a fejk bubjáról is a mocskos iszap-lé. Tüsszögtek, pöfögtek s hamarjában azt sem tudták merre gázoljanak ki.

A furfangos német gazda pedig oda könyökölt a kerítésre és nevetve kiáltott hozzájuk:

— No ifuracskáim, talán sós volt az a körte, hogy vizet nyelnek rá? Egészségökre kívánom! Vagy csak fürdőznek? Bizony új divat, hogy ruhástul lubiczkolnak a béka-pocsolyában. Kedves atyjok uruk valjon mit szól hozzá?

Se Laczi, se Palkó nem szeretett beszélni róla, mikor szégyen-szemre lucskosan, sárosan kerültek haza, mi történt azután. De arról mag vannak azóta győződve, hogy a mogyorófa-pálczának egészen más az ize, mint a körtének.

ELSŐ SÉTA.

— A »Kis Lap« 20-dik szines műmelléklete. —

CSAKUGYAN igaza volt a bölcs mamánknak! Hogy neki eresztett első nagy sétánknak, előre megmondta: »Menjetelem nem bánom, bár az időt kissé gyanusnak találom. Eső lesz!« És lett is.

— Csakhogy nem esik ránk. Codálatosan bölcs a mi kacsamamánk! Jó hogy hallgattunk rá és paruplit hoztunk.

— Pedig eleinte még szinte duzzogtunk.

— Az ám! Mert az ernyő kissé bizony vedlett, rösteltük a mi szép toll-ruhácskánk mellett. De mégis beláttuk, mikor anyánk mondta: »Jó gyermeknek legyen ruhájára gondja. Alig-alig, hogy még kinőtt tollacskátok, már is az esőben tönkre áztatátok!«

— Biz' az nagy baj volna! Megázni! Szörnyűség!

— No, de minket nem ér ilyen keserűség. Büszkén sétálhatunk a parupli alatt, nekünk a nyakunkba viz ugyan nem szakad! Egészen szárazon eljutunk a tóhoz, ahhoz a gyönyörű kacsá-usztatóhoz.

— Igen, ott az ernyőt a bokorba rejtjük, nehogy tolvajoknak támadjon rá kedvük. Aztán bele ugrunk a gyönyörű tóba, az lesz az igazi első uszó-próba.

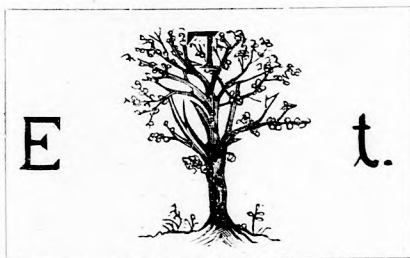
— Jaj de pompás lesz az! Viz alá bukdosunk s talán egy-egy kövér halacs-kát is fogunk.

— Tartunk verseny-uszást, azután nagy próbát: viz alá merülve ki bírja ki tovább.

— Remek fürdőzés lesz! És ha tán megessenék, hogy az eső tovább is esnék — csak tessék! Ujra kifeszítjük ezt a széles ernyőt s nevetjük alóla a szakodó esőt; verhet kedve szerint egészen hazáig, a mi finom pehely-ruhánk meg nem ázik.

— Nem bizony! S mamánknak büszkén jelenthetjük, hogy amit tanácsolt, azt hívem megtettük. Vizesek leszünk, de sebaj, meg nem áztunk, az csak onnan van, hogy a tóban uszkáltunk.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő díszes könyvet:

Tannenburgi Róza

Elbeszélés a lovagkorból. Átdolgozta Donászy Ferencz. Öt színes képpel és színes borítékkal, díszes kötésben.

ARANY KALASZOK.

A kinek terhére esik, hogy feladatát teljesítse, az nem érdemes rá, hogy valami feladata legyen az emberi társadalomban.

*

Ha jót tettél és hálátlansággal fizetik vissza, ne keseredjél el, hanem inkább vizsgáld meg őszintén a lelki-ismeretedet, vajjon érdemelsz-e igazán hálát: igazán csupán jószívből és nem hiúságból, számitásból tettél-e jót, s ha jószívből tetted is, eléggé gyöngéden, kiméletesen és okosan tetted-e?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 11-dik számában közölt találos kérdés megfejtése:

Tiszta — tiszt.

Helyesen fejtették meg: Fülöp Etelka és Menyhért, Grünfelder Ferencz, Mäder testvérek, Sibilla Jenő, Biasini Domokos, Herzl Antal, Pattersen Margit és Orsolya, Szilasi Emilia, Taub Ilonka, Beniczky Dénes, Kovalszky Pista és Károly, Mathes Anna, Szemler Marianna, Fries Magda és Antal, Urbanovics Georgina és Endre, László Jani, Ventri Elza és Miklós, Vanek Olga és Lajos.

*

A »Kis Lap« XLV. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Kemény Irén és Béla, Herzl Antal.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kovasóczy Lenczi. Ha ketten csináljátok, a ti dolgotok, hogy a jutalmat, ha rátok nézne, miképen osztjátok meg egymás közt. Egy munkát nem vehetek kettő-számba. — **Bauer Béla.** Csütörtökön d. u. 4—5 megtalálász. Örömet látlak téged is számos hiveim sorában. — „Miért kék az ég?“ Mihelyt átolvastam, s ez nem sokára lesz, üzenek. — „Az iskolaév kezdetére.“ A te versedről sem mondhatok egyebet, mint amit a mult számban a »Bandi koma« cziműről mondtam. — **Kürschner Manó.** Kivánságod szerint cselekedtem, bár az a dolog nem rám a szerkesztőre, hanem a kiadó-hivatalra tartozik. Ezt a különbséget ugyan szem előtt tarthatnátok már. Hiszen nem olyan nehéz. — **Hermine néni.** Nagy örömmel fogadom s tán nem sokára személyesen mondok érette köszönetet. — **G. Hasonlót** üzenek. — **Biasini Domokos.** Szeretettel fogadlak. A rejtvények egyikét besoroztam; a fordított

munkácskának is helye szorul. Jövőre azonban kevésbé ismert szerzőtől magyaríts. — **Marczali Bözse.** A siker bátoritson újabb küldeményre. — **Sodró Béla.** Lak minden, ahol ember lakik, még ha fa-odu vagy szikla-üreg is. Csak annál érdekesebb annak a leírása. Hugocskád himzését, amelyben szakértelmem számba jöhet, igen ügyesnek találom. — **Hoódy Miska.** Hogy a te nevedet ott a Rajna partján, a végzete miatt, lánynevének gondolták, nem csodálom. Ott azt hiszik, hogy a legény *Misko*, a lány meg *Miska*. — **„Előre!”** Nem vált be. — **Schwartz István.** Azt írod, hogy a 12-dik számban közölt rejtvényt megfejtetted. Elhiszem. De hogy a megfejtés hogyan szól, azt nem írod. Így aztán, ugy-e, nem fogsz csodálkozni, ha nem kerülsz a megfejtők sorába. Mások ne felejtsetek ki a leveledből éppen azt, amiért írod. — **Koncz Hajnalka.** Az a néhány szem kései számóca szerencsésen érkezett meg. Ugy színében, mint illatjában és zamatjában valóban gyönyörködtem. Kedves figyelmedet köszönöm, valamint azt a szál ezüstös kócsagtollat is. Ami fájdalmasan esik, csak az, hogy a László kocsis bénára ütötte ostorával azt a nemes madarat, úgy hogy már most itt köll telelnie nálunk. De az időt használjátok fel, sebes roncs szárnyát gyógyítsátok, hogy megint sebes gyors szárny váljék belőle. — **Herdegger Timót és Andris.** A pályamunkára szóló föltételeket megolvashatod a »*Kis Lap*«-nak abban a számaiban, melyeket pótlólag most küld meg nektek a kiadóhivatal. Itt e rovatban nem ismételhetem. »*Forgó bácsi irkája*« csakugyan létezett egykor; de már néhány év előtt elfogyott végképen. — **„Bibliás ata”.** Nehézkes és erősen tendenciózus. — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1893. évi október-decemberi negyedére.

folyó évnegyed végéhez közeledvén, megnyitjuk az előfizetést a »*Kis Lap*« ez idei folyamának negyedik negyedére, a most folyó kötet második felére.

Gazdag tartalmával, művészi rajzaival s viszont mégis *rendkívül olcsó* árával a »*Kis Lap*« már közel negyed-

század óta folyvást az élén halad a magyar gyermek-irodalomnak s igazi kedves házi barátja minden magyar családnak, mely a serdülő gyermekeknek vidám, *szórakoztató* s egyuttal *lélek-nemesítő, elme-képző olvasmányt* kíván nyújtani. *Forgó bácsi*, oly hosszú idő tapasztalataival gazdagodva, továbbra is teljes oda-adással fogja erejét a »*Kis Lap*«-nak szentelni, míg a kiadó Athenaeum-részvénytársaság, áldozatot nem kimélve törekszik a lap mentül gazdagabb és diszesebb kiállítására.

A »*Kis Lap*«, mely hetenként 16 oldalon jelenik meg, közöl *hosszabb elbeszélést* s kisebb *beszélyeket, meséket, ismeretterjesztő cikkeket, költeményeket*, mind rajzokkal, továbbá *elmeélesztő rejtvényeket* és feladványokat, melyeknek megfejtői közt jutalomkönyveket sorsol ki.

Évenként egy *nagyobb pályázatot* is rendez kis olvasói számára, *három nagy jutalommal*. E nagy pályázat épp most van folyamatban és az októberi évnegyedre belépő *új előfizetők is részt fognak még benne vehetni*.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt.

Félévre . . . . . 2 frt.

Egész évre . . . . . 4 frt.

Az előfizetési pénzek, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postautalványok használata, a »*Kis Lap*« kiadóhivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »**KIS LAP**« kiadó-hivatala.